

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

DIRECTOR: VASILE TODI

REDACTOR-ȘEF: ȘTEFAN TARJOC

"COMUNIȘTII I-AU ÎNVINS DEFINITIV"

” Au fost mereu pe câmpul de luptă. Au luptat cu tătarii, cu turcii și rușii, cu secetele și inundațiile, cu „birăii” și activiștii, cu birurile și cotele. Au fost mereu învinși și învingători, căci sacrificiul lor a hrănit mereu continuitatea istoriei. Lupta cu comuniștii i-a înfrânt însă definitiv, căci le-a distrus

nu numai viețile, ci și rădăcinile. Fără pământ, țărani și-au pierdut definiția.

Și-au luat lumea în cap venind la oraș și lăsând pământul și gospodăria pe capul femeilor și copiilor, iar recoltarea pe seama studenților și soldaților. Cei rămași la lucrul câmpului au început să „fure” din avutul obștesc (care era de fapt propriul lor avut, luat cu forța).

Astăzi, jertfa țăranilor răsculați în 1949-1950 rămâne un episod romantic. Răzmerițele finale din 1960-1962 seamănă cu asediile medievale.

Ziua din aprilie 1962, când a fost decretată colectivizarea, seamănă cu căderea Constan-

Romulus Rusan, alături de Ana Blandiana

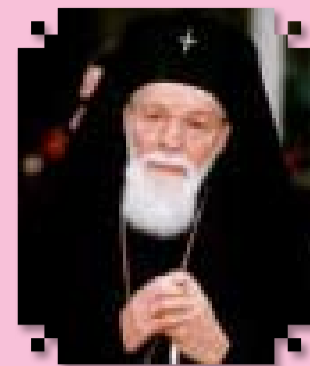
VORBE DE SCRITOR

În viața mea am urât cumplit boierii (de altminteri, feudalismul încă mai dăinuie în România), dar am stimat mereu boieria care a lustruit inteligențele în salonul de la Capșa. Adică boierii spiritului.

FANUȘ NEAGU

tinopolului. Așa cum picturile din Aya Sofia ilustrează o lume străină de cea care urmează să vină, țărani se proiectează în realitatea timpului nostru ca niște martiri fără aureole. Răpuși de glonț sau de ideologie, sunt cele mai numeroase și inocente prăzi ale comunismului”.

(fragment din mesajul rostit și scris de Romulus Rusan, directorul Centrului Internațional de Studii asupra Comunismului, curator al expoziției Țăranii și comunismul)

Jubiți frați și surori în Hristos Domnul,

Aflându-ne în aceste momente de sfântă prăznuire a sculării din morți a Mântuitorului, să alegem viața și nu moartea. Să alungăm din noi întunericul păcatelor, înviind la o viață pătrunsă de duhul sfințeniei, bunătății, credințioșiei și al dragostei față de semenii noștri. Să îngropăm anul cel vechi al păcatelor și să-l înviem într-o făptură nouă așa cum spune Apostolul neamurilor: ”Am fost îngropați împreună cu El pentru ca după cum Hristos a înviat din morți prin mărirea Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.. Hristos a înviat!

Al vostru către Bunul Dumnezeu totdeauna rugător.

✝ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Poezii ai tuturor timpurilor

Nichifor CRAINIC

Mă culcasem lângă glasul tău.
Era tare bine acolo și sânii tăi calzi
îmi păstrau
tâmpolele.
Nici nu-mi mai amintesc ce cântai.
Poate ceva despre crengile și

apele care ți-au cutreierat
noptile.
Sau poate copilăria ta care a murit
undeva, sub cuvinte.
Nici nu-mi mai amintesc ce cântai.
Mă jucam cu palmile în zuluții tăi.

Cântec de dor

Erau tare îndărătnici
și tu nu mă băgai de seamă.
Nici nu-mi mai amintesc de
ce plângeai.
Poate doar așa, de tristețea
amurgurilor.
Ori poate de drag
și de blândețe.
Nu-mi mai amintesc de ce
plângeai.
Mă culcasem lângă glasul
tău și te iubeam.

OPINII NECONVERTIBILE

JURNALISMUL – O MESERIE „FLOU”?

(urmare din numărul trecut)

inevitabil, într-un spațiu mediatic asediat de evenimente, discursul de opinie (oricare ar fi el) e supus simplificării, „vulgarizării dramatizate” (după P. Charaudeau), instaurând mediocrația. Iar jurnalismul cultural, ca tip de presă specializată, propune, neîndoios, articole de opinie și asigură gloria mediatică, fie ea și efemeră. Oricum, pe suportul suprainformării, supraevenimentalizarea, cu cert rol mistificator, intră într-o relație antinomică cu realitatea, observa Patrick Charaudeau; încât raportul eveniment / valorizare sau, altfel spus, raportul informație / comentariu, surclasat de abundenta producție simbolică prezintă regretabile abdicări și derapaje, inclusiv deontologice. Opinia curentă, se știe,

Bancherul în înalta societate

rezervă jurnalistului rolul de mediator, fără putința de a filtra și digera informațiile, respectând canonul obiectivității. Cu atât mai mult când discutăm despre spațiul on-line, acolo unde climatul lax și excesele egotice ridică, firesc, întrebarea dacă bloggerii sunt jurnaliști. Pe bună dreptate, Cătălin Sturza denunța „rețeaua colportoare a blogosferei”, bloggerii oferindu-și (ilicite) un statut mai înalt decât simplul rol de intermediari-transmițători. Să nu uităm, „barbaria dulce” pe care o propune lumea TV și, în general, „civilizația ochiului” dizolvă discursul grav. Într-o lume grăbită, anesteziată, sedusă de superficialitate, „fast-food”-ul

(continuare în pag. a 2-a) ➔

Prof. univ. dr. Adrian Dinu RACHIERU

ANUL XVII
NR. 4 (206)

APRILIE
PRIER

Tel. 0721.935.392 Fax: 021.519.9551
WWW.MAGAZINMR.RO MAGAZINMR@YAHOO.COM

ISSN:
1453-2700

2011

UNITOTALITATEA LUMII

Japtul că specia modernă de înțelepți a fundamentat lumea pe raportul dintre subiect și obiect reprezintă cel mai important dezastru ontologic cu puțință care a dus la îndepărtarea ființei de ea însăși și la dedublarea artificială a lumii într-o oglindă oarbă și stearpă. Mecanismele onto-existențiale sănătoase nu funcționează după modelul negativului hegelian care îl definește pe Unul în opoziție cu Totul, rupând astfel legăturile profunde dintre lucruri, ci dimpotrivă, ele funcționează pozitiv-răsăritean când Unul este în Totul, în aceeași măsură în care Totul este în Unul. În realitate nu există nici un fel de opoziție între subiect și obiect, lumea fiind în permanență legătura ei profundă cu ea însăși. Sinele ființei nu reprezintă un fel de sine propriu al subiectului ci este de fiecare dată Sinele lumii. Sinele ființei nu există ca interioritate diferită de interioritatea lumii, cu alte cuvinte nu există o pluralitate a Sinelui ci o unitotalitate a lui ca sine al lumii. Lucrul asta a fost bine înțeles de către religiile lumii fără excepție. Yoghiniul, în momentul în care se retrage în sinele lui, nu se retrage în subiect, se integrează în sinele lumii, sinele fiind unitotal, etern și absolut. Contemplarea nu este o analiză de laborator, în care contemplatorul se îmbracă în specificul halat alb și urmărește analitic ceea ce se află în fața lui. Contemplarea e participare a Unului la Unul și a Totului la Totul. Artele indiene sunt exemplul perfect pentru figurarea legăturii absolute și unitotale a lumii cu lumea. Sigur că anumiți imbecili au rezumat acest aspect la „obsesia spațiului gol” fără să înțeleagă că indienii au priceput încă de pe atunci că nu există spațiu gol și că lucrurile sunt conectate între ele. Iisus se roagă la Tatăl nu de pe poziția subiectului. El se roagă din Tatăl la Tatăl. Întruparea lui Dumnezeu în Iisus tocmai asta semnifică. Lumea în mundaneitatea ei este întrupare a lui Dumnezeu. Thales știa și el lucrul asta când spunea că „toate sunt pline de zei”. Ființa se află în interiorul lumii și are, în același timp, lumea în interiorul ei. Asta e un paradox pentru occidentaliști. Ei lucrează prin negație hegeliană. Din acest motiv cunoașterea, lucrul de care sunt obsedați, este la ei mereu incompletă, și, cum spune Eugen Ionescu, orice cunoaștere incompletă nu e cunoaștere. Ei nu înțeleg că cunoașterea nu se întâmplă în raportul subiect-obiect și atâta timp cât vom privi lumea sub acest raport nu vom cunoaște nimic cu adevărat. Adevărul vine prin revelație nu prin rație și astfel cunoașterea vine toată odată. Cunoașterea se află în miturile lumii nu în tratatele ei filosofico-științifice. Revelația te duce dincolo de capcana fenomenelor, te duce în adâncurile profunde ale unitotalității, transcede într-o clipită iluzia Maya-ei indiene, proiectându-te în eternitatea absolută, în lumea valorilor ireductibile, a ceea ce egiptenii denumeau generic prin Maat. Socrate, legendarul filozof, știa că nu știe nimic, arătând prin asta generațiilor următoare de oameni de știință nu atât modestia salubră, ci însuși aspectul esențial dramatic și trist al filozofiei însăși: ea nu va ști niciodată nimic.

Atanase ȘTEFU

BANATUL ÎN OGLINDA POSSIBILITĂȚILOR IURISTICE MODERNE

Structura multietnică a Banatului îi oferă acestuia posibilități turistice deosebite, având în componență maghiari, nemți, sârbi, țigani, slovaci, cehi, bulgari, ruși... ș.a. sunt tot atâtea posibilități de diversificare a ofertei turistice.

Existența la Timișoara a unui aeroport internațional și ofertele unor pensiuni turistice ecologice din apropiere, sunt tot atâtea oportunități. De exemplu, Pensiunea de lângă Remetea Mare ar putea oferi pe lângă tot confortul hotelier, lapte și brânzeturi de capră (anticancerigene), aceleași produse din lapte de bivoliță, suc de pormbele (ce au un conținut de vitamina C de 40 de ori mai mult ca portocalele, vin de măcieșe (ce conțin de 10 ori mai multă vitamina C naturală ca portocalele (kg/kg), cu efecte anticancerigene și antigripin. Totodată de aici se pot organiza excursii tematice de lungul lanțului acvifer de ape minerala Lipova, Bogda, Pișchia, Sacoș, Buziaș. Cu acest prilej pot fi organizate și degustări de vinuri vestite la Recaș podgorie înscrisă de ani buni pe DRUMUL VINULUI (Medalie de aur la Paris în 2010 și Marele Premiu în 2011), la Miniș (locul I la Viena în anul 1866 pe imperiu), la Barațca, toate trei cu vinuri de soi cunoscuter în Europa și în lume.

În Banat mai pot fi vizitate rezervațiile naturale de la Dudeștii Vechi, Călacea și Bazoșul Nou, legate de spectacole organizate în fiecare zonă pe bază etnică cu mese specifice. De exemplu în zona Dudeștii Vechi cu ajutorul primăriilor Sântpetru și Teremia Mare pot fi organizate spectacole folclorice cu bulgari și maghiari sau nemți, cu o masă cu specialități culșinare specifice. La degustarea de la Recaș se poate combina cu spectacole folclorice țigănești sau pur bănățene cu artiști cunoscuți. De asemenea prin primării la locațiile fixate pot fi organizate expoziții cu vânzare de suveniruri astfel ca cei din zonă să-și poată valorifica îndemânarea și talentul.

Totodată în Banat se mai găsesc un șirag de castele construite de aromânul Mocioni de la FOENI până la Săvârșin (castel dăruit regelui României), Birchiș, Căpâlnaș, Bulci și Vârșeț (din Serbia de azi), toate înconjurate de frumoase parcuri cu arbori seculari.

În concluzie propun o nouă formă de turism la care să concure toate posibilitățile zonei băuturi cu brend (vinurile și mâncărurile specifice) și care pot deveni brend (coniacul de Teremia, țuica de caise Zlatna Szusza de Dinaș), sucuri și ceaiuri de plante medicinale ca sucul de porumbele, vinul de măcieșe, cornata, afinata etc..

Dr. ec. Tarjoc ȘTEFAN

JURNALISMUL — O MESERIE „FLOU”?

☛ (urmăre din pag. 1)

spiritual al contemporaneității (cf. Constantin Călin) ne împiedică să cultivăm distanțarea „igienică” și disciplina reflexivă. Or, distanța igienică este tocmai cea critică.

Deși, îndreptățit, se afirmă că jurnalismul ar fi profesia simbolică a timpurilor moderne, trebuie să recunoaștem impasul identitar în care se zbate. Imaginea de sine a comunicatorilor nu e străină de efortul de auto-legitimare al acestor grupuri profesionale, suportând eticheta de profesiune „flou”. Caracterul flu (flou) al profesiei (nestandardizată, zic unele răutăcioase voci), confruntată cu realitatea jurnalismului „de pubelă” (Junk) întărește acest cadraj negativ, conducându-l pe Dick Morris spre concluzia că jurnalismul critic s-a degradat, eclipsând atitudinea responsabilă. Suntem, să recunoaștem, martorii acestui declin. Iar tabloidizarea, ascensiunea jurnalismului popular (pathosul people), interesul pentru indivizi și evenimente futele, nu pentru teme publice, violarea intimității, exhibarea vieții private (transferată zgomotos în spațiul public) confirmă această polarizare în marș, flatând apetitul publicului „de consum”. Cum trăim într-o societate „de informație”, „bransată” la mass-media, evident că televiziunea întreține această seducție, aplatizând exigențele. Neoteleviziunea (U. Eco) se manifestă pulsional, cvasi-hipnotic, prelungește o relație afectivă, subminează puterea decizională și cultivă, pe fundalul infantilizării, o atenție lipsită de critică. Să nu uităm apoi de acea participare imagină (prin proiectare și identificare), denunțată demult de E. Morin și, desigur, de persuasiunea publicitară, inducând opinia că fericirea ar fi la îndemâna fiecăruia în universul consumist. Seducția mediatică ne aruncă, așadar, într-o servitute voluntară, denunțată ca atare, efectele escapiste beneficiind de un tratament exegetic de izbitoare virulență criticistă, fără consecințe notabile însă. (va urma)

*De*test să am mereu dreptate. Și să republic texte mai vechi. Dar descopăr, uneori, câte o pagină care pare scrisă ieri sau azi. Și îmi spun că dacă eu, autorul ei, am uitat-o, o vor fi uitat și cititorii. Drept care, cu scuzele de rigoare, le-o reamintesc. Cîțiva notorii „oameni de televiziune”, volubili, sprintari, fără dileme, au lansat o nouă ideologie. Veche, desigur, ca toate lucrurile noi. I-aș spune ideologia realității

minimale, sau, ca să invoc metafizica domnului Vanghelie, ideologia realității „care este”. În rezumat, ea sună astfel: realitatea, atîta cită e, e destulă și e bună. Să nu ne complicăm cu criterii sofisticate, cu pretenții intelectualiste, cu exigențe elitare. Să admitem, odată pentru totdeauna, că nu opiniile citorva sclifosiți, nu valorile rarefiate ale unor minorități gălbejite constituiesubstanța și rostul vieții. Viața, viața adevărată, viața celor mulți, cu nevoile lor curente, cu bravul lor semi-doctism, cu farmecul lor gregar – iată ceea ce trebuie să aperi, să lauzi și să cînti. Să ne mai lase purității „bunului-gust”, șoarecii de bibliotecă, grămăticii pedanți. Să dăm cezarului popu-

lar ceea ce îi aparține: atenția noastră exclusivă, amorul nostru necondiționat. Nu vă plac manelele? Dar ele există și au succes. Nu vă plac talk-show-urile cu Becali și viața cotidiană a cuplului Irinel-Monica? Dar ele fac rating. Sînt cool. Sînt Viața însăși. Nu vă place Casa Poporului? Dar poporul îi place. Divertismentul autohton vă miroase a vulgaritate? Dar cine vă pune să vă uitați? Ce-ți fi vrînd? Molière zi și noapte? Caragiale non-stop? Charlie Chaplin de trei ori pe zi? N-aveți decît să vă încuiați în bibliotecă. Viața e în altă parte și se poate dispensa de fițele voastre. Viața e mișto și miștocăreala e viață. Ne-am săturat de idei înalte, de maniere fine, de predici. Vrem virilități fruste, duioșii de bodegă, chef. Ceea ce există n-are nevoie de nici o justificare, de nici un ados. Există, deci e valabil. Există, deci asta e! Deci cui nu-i place să se retragă la sanatoriu. Gata cu fumurile! Realitatea

e singura realitate. Deci intelectualii să ne mai slăbească. Campionii acestei ideologii, ca de altfel campionii tuturor ideologiilor, nu pot fi contrași. Ei știu, vorbesc de evidente, sînt slujitorii eroici și grandilocvenți ai comunității. Cînd aroganți și bășcălioși, cînd sentimentali și patetici, oamenii aceștia confundă șmecheria cu buna-dispoziție, suspensia gîndirii cu

SĂ FIM REALIȘTI?

bunul-simț, și pofta egolatră de notorietate cu dragostea de oameni. Cum să-i îmblînzești, cum să-i pui pe gînduri? Le-ai putea spune, mai întîi, că recad, fără să-și dea seama, în cea mai ieftină retorică proletcultistă. De la idolatria marxist-leninistă a „maselor”, la lo-

zincă resentimentară („Moarte intelectualilor!”), toate „nuanțele” acestei retorici sînt de mult cunoscute. Le-ai mai putea spune că tot ce e, astăzi, viață civilizată s-a născut din sentimentul că realitatea dată, realitatea strictă e insuficientă și, prin urmare, ameliorabilă. Ameliorabilă tehnologic și stilistic. Realitatea se îmbogățește neîncetat prin comentariu și prin ingeniozitate adaptativă. A fi „realist” e a căuta altceva și mai mult decît oferă realitatea. Nu te lași în voia bolilor, pretinzînd că, întrucît există, sînt îndreptățite, nu asumi cu entuziasm urîtul pentru că e ubicuu, nu sanctifici prostia pentru că e curentă. Dacă vrei muzică, nu te oprești la zgomotele pădurii, dacă vrei arhitectură, abandonezi gata-făcutul peșterii, dacă vrei vin, nu te mulțumești să mănînci toți strugurii. Umanitatea constă în capacitatea de a trata realul nu drept o instanță care își ajunge sieși, ci drept o infinită materie primă. Sîntem

ceea ce adăugăm lumii. Desigur, uneori adăugăm lumii ce nu trebuie, sau încurcăm borcanele: una e să faci borș, alta e să faci cidru. Utilitatea borșului e incontestabilă, cu condiția să nu mi se vire pe gît ca cidru. Nici manelele, nici giumbuș-lucurile Oana-Pepe, nici idila Columbeanu nu trebuie (și nu pot fi) evacuate. Grav e dacă proliferarea lor devine normă și model. Grav e dacă ele sfîrșesc prin a evacua, sau prin a marginaliza, restul. Aș adăuga că apologia „gustului popular” în forme de maximă trivialitate e ofensatoare față de gustul popular însuși. Secole lungi de cultură populară hiper-rafinată dezmint acest derapaj. Derapajul nu apare decît printr-o acțiune insidioasă de intoxicare cotidiană a sensibilității publice.

Cît despre marii moderatori TV care pledează pentru „realitatea care este”, ei au o comică problemă de identitate. Fac gazetărie – adică nu ne lasă singuri cu realul, ci îl ambalează în tone de texte și imagini – scriu, vorbesc, folosesc camere de luat vederi, ochelari, stilouri, metafore, culori, adică tot felul de produse ale creativității, așadar ale intelectului omenesc, dar vor să treacă, totodată, drept „băieți de băieți”, oameni din popor, străini de orice otravă livrescă. Vor, pe scurt, să fie și călare, și pe jos. Vor să vorbească bu-ruienos, dar se înghesuie și să pomenească, hodoronc-tronc, de Dostoievski și Santayana. Sînt, care va să zică, complecși, rotunzi, „oameni universali”. În realitate, sînt mereu la jumătatea drumului, nici cu lecturile la zi, nici cu degetele bătătorite. „Nu sîntem intelectuali!” zic ei, ferindu-se de această etichetă ca de ducă-se pe pustii. Se poate. Dar asta nu vă califică drept viguroasă clasă muncitoare. Nu aveți nici statutul pe care îl respingeți, nici cel la care aspirați. Prestația Dvs. constă, deocamdată, în utilizarea (pripită și parțială) a intelectului propriu și într-o zglobie clămpăneală mondenă. Credeți-mă, e puțin! Și dacă, în plus, vă luați și aere magisteriale – e ridicol. *Articol apărut în Dilema veche, nr. 126, 29 iunie 2006*

Andrei PLEȘU

SUNT UN PĂCĂTOS, PĂRINTE

*La părintele Vintilă
Vine-Arvinte, cam sfios
Și se roaga: Fie-ți milă
De un suflet păcătos!*

*Chiar în săptămîna mare
Cînd tot omul e smerit
Și postește cu-ndurare,
Uite, am păcătuit!*

*- Ai furat? întrebă popa
- Nu, prea sfinte! Fără vrere
M-am dat răului și hopa
În grădină c'o muiere!*

*- Vai de mine, vai de mine....
Greu păcat ai săvârșit...
Însă dacă-mi spui cu cine,
Poate vei fi mântuit.*

*- Nu pot, a răspuns Arvinte,
Să-mi fac chinul și mai greu
Nu pot s-o divulg, Părinte,
Că mă bate Dumnezeu!
Era'naltă și frumoasă,
Părul blond și ochi de jar,
Gura dulce,voluptoasă,
Dinții de mărgăritar...*

*- Nu cumva ai fost cu Tanți
Din Smărdan, de peste drum?
- Nu pot s-o divulg ca Domnul
Mă trăznește chiar acum!*

*...Și-avea flori la cingătoare,
Trup de crin îmbobocit,
Mijlocel de fată mare,
Numai bună de iubit...*

*- Poate-ai fost cu Mița Creața
Cea ușoară ca un fulg ?
- Cere-mi tot, ba chiar și viața,
Însă nu pot s-o divulg!*

*Durdulie, 'mbujorată,
Numai cântec, numai joc,
Cînd te-a strâns în brațe-odată,
Ai simțit în vine foc!*

*- Măi Arvinte,-ai fost cu Leana
Care șade pe Neptun?
- Oh! Degeaba-mi zgîndări rana,
Fiindcă tot nu pot să spun!*

*...O comoară tăinuîtă,
Fruct în dragoste scaldat,
Toată plină de ispită,
Toată plină de păcat!*

*- Bine, du-te, meditează,
Și vii mâine mai dispus,
Domnul să te aibe-n pază!
- Sărut dreapta! Și s-a dus.*

*Ajungînd în colț, ca vîntu'
S-a-ntîlnit cu Calistrat
Care-ntrebă: - Ei, Prea Sfîntul
De păcat te-a dezlegat?*

*- Încă nu! - răspune-Arvinte
Foarte vesel și vioi,
Dar aflai de la Părinte
Încă trei adrese noi !"*

Istoria noastră pentru oaspeți

Buziaș - „În apropiere de Domeniile de Nord ale Soc. Reșița, cam la mijlocul liniei ferate Lugoj-Gătaia, se află gara Buziaș. De aci, cu un mic tren al băilor, parcurgi cei 2 km până în localitatea balneară Buziaș, cunoscută încă de pe vremea Romanilor pentru efectul vindecător ce-l are apa din izvoarele sale carbo-gazoase și feruginoase.

Teritoriul băilor, în suprafață de cca 50 ha, transformat într'un splendid parc, este situat într'o vale deschisă cu o altitudine de 132 m, ce se desfășoară la poalele dealului Silaș și cuprinde în total 8 izvoare tămăduitoare.

Clima este dulce și ferită de vânturi.

Această localitate balneară este recomandată pentru cură în cazurile de boli de inimă, arterio-scleroză, urme de reumatism, anemie, ficat, rinichi, boli de femei, etc.

Izvoarele numite Sf, Anton, Iosif și Mihai sunt cele mai importante, având un mare conținut în bicarbonați, cloruri, ioduri și sulfatați (de sodiu, calciu, magneziu, fer, mangan, potasiu, amoniu), precum și acid carbonic gazos, acid metasilicic și săruri de radium, ce au toate o apreciată putere radio-activă,

Vedere din Buziaș. Aceste 3 izvoare sunt recomandate în special pentru cura de băut. Pentru băi există următoarele stabilimente cu instalațiuni speciale:

Baia feruginoasă caldă;

Băile carbogazoase calorizate, bune mai ales pentru bolnavii de nervi;

Baia de acid carbonic „Phoenix”.

Pentru plăcerile turistice se recomandă excursii la Podgoriile de pe dealul Silaș și pădurea Dumbrăvei.

Priveliștile ce ți se desfășoară înaintea ochilor sunt direct uluitoare, suscitând sentimente de admirație nestăpănită.”

Ing. Ion Păsărică – "Frumusețile naturale ale Banatului, cu localitățile climatice-balneare și cataractele Dunării.., 1936

Izvoarele minerale de la Buziaș sunt folosite încă din secolul XV, când localitatea este atestată documentar pentru prima dată.

Prima analiză a apei este făcută în 1776 de farmacistul timișorean Cechini și vor continua în anii 1800, 1805, 1806. În anul 1811, medicul Adalbert Lindenmayer face excavări, descoperind sursele izvoarelor, numite Iosif și Mihai, izvoare ce au funcționat până în anul 1973.

Buziașul este declarat oficial stațiune balneară în anul 1819, când erau exploatare 5 izvoare.

În anul 1829 apa este analizată de către profesorul Hendrik Sadler din Viena care-i stabilește caracte-

Documente din 1871 menționează existența a 8 surse de apă, din care 3 izvoare de băut și 5 izvoare pentru băi. Primul foraj tubat la cca. 20-30 m adâncime, are loc în anul 1874.

Datorită rezultatelor foarte bune, se creează primul ștrand cu apă termală, numit "Notatoriul" iar cantitatea de apă îmbuteliată ajungea la 15.000 de sticle pe an.

Până în 1875, apa de Buziaș ajunge să fie comercializată la Budapesta, Neusatz, Timisoara, Lugoj, Sbiu, Caransebes, etc.

În prospectul din anul 1893 scria: "Dintre apele minerale din Buziaș pentru beut se transporta numai apa izvoarelor Mihai și Iosif. Umplerea, astuparea, și pachetarea sticlelor se face cu cea mai scrupuloasă îngrijire. Comandele se efectuează cât mai punctual."

În anul 1893 stațiunea este cumpărată în întregime de fabricantul budapestan Erwin Scottola, care dezvoltă comerțul cu apă minerală îmbuteliată, introducând dopurile din porțelan cu garnitură de cauciuc. În 1906 stațiunea Buziaș este achiziționată de fabricantul Jakob Muschong și va rămâne în posesia familiei Muschong-Patianski până la naționalizare, din 1948.

risticile principale.

În 1840 Dr. Gheorghe Ciocârlan va începe îmbutelierea apei din Buziaș într-o clădire aflată în spatele izvorului Iosif, prima stație de îmbuteliere având o capacitate de 2000 de sticle pe an.

Dr. Gh. Ciocârlan - Primul medic balneolog român

În 1856 apare, în limba germană, monografia "Izvoarele minerale de la Buziaș" scrisă de Em. P. Lidermayer.

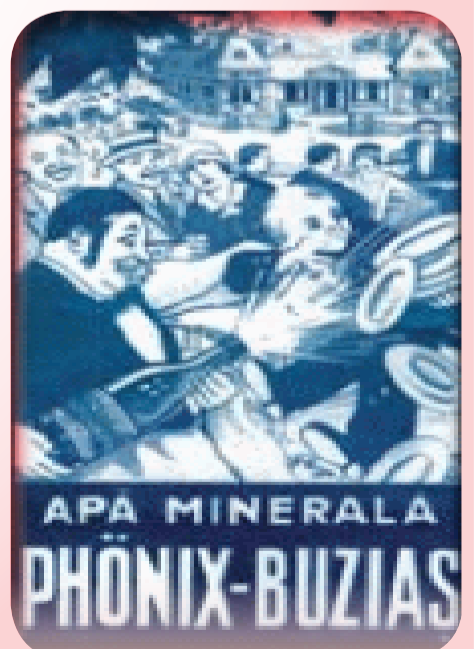

PRIMUL AFIȘ PUBLICITAR

Tot în anul 1906 începe construcția fabricii de apă minerală, care va fi inaugurată la data de 23 iulie 1907 purtând numele de PHOENIX. Fabrica va avea o suprafață de 700 mp, cu 36 de muncitori și o capacitate de îmbuteliere de 1.500.000 sticle pe an și 1000 kg CO2 zilnic.

La expoziția de la Bratislava (1908) apele minerale Buziaș-Muschong primesc medalia de aur a expoziției. În anul 1928 apare pe piața apa minerală "PHOENIX" Buziaș din care fierul este extras prin metode chimice.

Naționalizarea din 1948 duce la sistarea îmbutelierii de apă minerală la Buziaș, activitatea reluându-se abia în anul 1956 de către întreprinderea Apemin.

Buziașul pentru oaspeții noștri

Buziasul devenit oras în anul 1956, este situat în partea de sud-vest a țării, în Câmpia Banatului. Marturiile arheologice evidentiaza o locuire a teritoriilor orasului Buzias din îndepărtate timpuri. Atestarea documentara a localitatii dateaza din anul 1369, sb numele de BUZUS si BOZAS, aparținând districtului Belint, gasindu-se în stapânirea familiei cnezilor români Neacsu.

Din anul 1716 pâna în 1866, Buzias se afla sub stapânirtea imperiului habsburgic, apoi între anii 1867-1918, sub regimul austro-ungar.

Redescoperirea zacământului hidromineral (apa minerala si dioxid de carbon) s-a produs între anii 1796-1805.

În anul 1811 s-a deschis primul sezon balnear organizat, totodata înfiintându-se Statiunea Balneara.

Buziasul e declarat în anul 1819 localitate balneara.

Terapia balneara s-a fundamentat de catre medicii Bela Lindenmayer si Gheorghe Ciocârlan între anii 1809-1848. Tratamentele se savârseau cu ape minerale receptate, din stratul acvifer freatic, de izvoarele Mihai, Iosif, Notatoriului si Feruginoase.

Astazi Izvorul Mihai e trecut în conservare iar celelalte sunt abandonate.

PUBLICITATE

- ✓ Relaxare la orice/fiecare sfârșit de săptămână
- ✓ Stare de bine, stare de normalitate
- ✓ Generator alternativ de energie pentru întreaga săptămână

CURA DE WELLNESS PENTRU WEEK-END COMPLEX HOTELIER PARC***

245 lei/persoană/pachet

SERVICIILE HOTELIERE INCLUSE ÎN PACHET:

- ❖ 2 nopți cazare cu mic dejun tip buffet
- ❖ masă în cont
- ❖ pachet wellness

PACHETUL DE WELLNESS CUPRINDE:

- ❖ piscină și saună
- ❖ acces în sala de fitness

LA CERERE OFERIM:

- ❖ dejun – 30 ron/persoană/zi
- ❖ proceduri suplimentare

MENTIUNI:

- ✓ onorarea solicitărilor se face în limita camerelor disponibile
- ✓ procedurile se fac în zilele de vineri și/sau sâmbătă
- ✓ pachetul de servicii are TVA inclus
- ✓ taxa de stațiune, de 3 ron/persoană, se achită la recepție
- ✓ pachet pentru regim de single: **285 ron/pachet**

INFORMAȚII SUPPLEMENTARE ȘI REZERVĂRI:

Telefon: 0256/321.320
Fax: 0256/321.581
GSM : 0755.080.094

E-mail: rezervari@buzias.ro sau statiunemarketing@buzias.ro

O SAPTĂMÂNĂ LA BUZIAȘ! HOTEL PARC***

845 LEI/PERSOANĂ/PACHET

PACHETUL INCLUDE URMĂTOARELE SERVICII HOTELIERE:

- ✓ CAZARE ÎN CAMERĂ DUBLĂ /SINGLE CU MIC DEJUN BUFFET 6 NOPTI
- ✓ DEJUN ȘI CINĂ ÎN SISTEM FIȘĂ ÎN 6 ZILE
- ✓ TRATAMENT LA ALEGERE 5 ZILE

- ❖ PENTRU CONSULTAȚIA MEDICALĂ SE PERCEPE UN TARIF DE 20 LEI/PERSOANĂ ÎN CAZ CĂ NU ESTE PREZENTAT BILETUL DE TRIMITERE DE LA MEDICUL DE FAMILIE.
- ❖ GRUPE DE AFECȚIUNI CE SE POT TRATA: cardiovasculare, digestive, circulatorii, neurologice.

MENTIUNI:

- ✓ Zilele de intrare sunt duminica sau luni dimineața, pentru a avea continuitate la procedurile de tratament.
- ✓ Pachetul de servicii poate fi oferit și pentru 12 și respectiv 18 zile.
- ✓ Solicitățile se confirmă în limita locurilor disponibile.
- ✓ Baza de tratament vă pune la dispoziție: jacuzzi, duș subacval, hidroterapie, masaj terapeutic, de relaxare, de tonifiere, kinetoterapie, saună, fizioterapie, aplicații locale cu ceară de albine, terapie manuală, drenaj limfatic, băi galvanice.
- ✓ Oferim pachetul și în regim de single. VALOARE PACHET 965 LEI.
- ✓ La cerere putem oferi pachetul în regim de demipensiune. VALOARE PACHET 725 LEI, respectiv 845 LEI în regim de single.
- ✓ Oferim pachetul pentru cazare cu mic dejun inclus + tratament la tariful de 605 LEI/pers respectiv 725LEI în regim de single.
- ✓ Acces în sala de fitness GRATUIT.
- ✓ ACCES ÎN PISCINA HOTELULUI, TARIF DE 70 LEI/PERSOANĂ
- ✓ Accesul în piscină este inclus în pachet NUMAI dacă nu se optează pentru alte proceduri de tratament.
- ✓ Taxa de stațiune 2,5 LEI/persoană.
- ✓ Pentru informații suplimentare și rezervări:
 - Telefon recepție hotel 0256.321.320 sau 0755.080.094
 - E- mail rezervari@buzias.ro; statiunemarketing@buzias.ro
 - www.buzias.ro

**OFERTA ESTE VALABILĂ ÎN PERIOADA
15 IANUARIE - 15 DECEMBRIE 2011**

CE SE VA ÎNTÂMPLA CÂND RUSIA ÎȘI VA REVENI?

Dacă zgârii un rus, dai de un tătar - spune, undeva, un personaj al lui Dostoievski. Ce țară este astăzi Federația Rusă, europeană, euroasiatică sau și una și alta? Întrebări de acest gen se pun de peste un secol și jumătate, dar mai ales în momente de răscruce din istoria Rusiei, cum a fost cel imediat următor dezmembrării URSS.

Cu câteva decenii în urmă, un autor francez încerca să prevadă într-o carte cu un titlu care va deveni celebru, ce se va întâmpla "Când China se va trezi". Realitățile politice, dar mai ales cele economice și financiare de azi sunt un răspuns concret la întrebare. Curiozitatea a fost satisfăcută cu vârf și îndesat, și încă mai urmează.

Ceva asemănător s-a întâmplat/se întâmplă și cu Rusia. După dezmembrarea Uniunii Sovietice, în Rusia și în lume au început să se vânture o sumedenie de întrebări, toate ducând, până la urmă, la una singură: ce se va întâmpla când Rusia își va reveni. Pe la începutul anilor 1990, istoricii, politologii și ziariștii ruși purtau discuții patetice despre viitorul Federației Ruse, plâpânda și dezorientată - pe atunci - moștenitoare a invincibilei - până mai ieri - Uniune Sovietică. La o "masă rotundă" ținută la Moscova în octombrie 1992, redactorul șef al ziarului "Krasnaia Zvezda" (*Steaua Roșie*), V. Ciupahin prăvălea asupra auditoriului o avalanșă de întrebări de-a dreptul dramatice, existențiale: "Ce este astăzi Rusia? Este ea Federația Rusă ori ceva mai mult? Care este astăzi rolul ei în lume? Încotro se în-

dreaptă ea, unde vrea ea să meargă? Va trebui, de acum încolo, să mizăm doar pe Occident ori, dimpotrivă, să privim mai mult spre Orient? Ar trebui, după eșecul din războiul rece, să ne replem asupra noastră înșine și să ne ocupăm mai ales de problemele noastre interne?"

"CĂTRE OCCIDENT SAU CĂTRE ORIENT"

Frământat de întrebări, în aceeași împrejurare era și prof. S. Blagovolin, președintele Institutului pentru securitate națională și de cercetări strategice, care revenea la o întrebare cu rădăcini de prin secolul al XIX-lea: "Trebuie să privim către Occident sau către Orient?", iar profesorul Rakitov, din aparatul prezidențial, intra și el în rezonanță: "Ce suntem noi, Occident sau Orient?". Discuții de acest gen, amintind de celebrele dezbateri despre "sexul îngerilor" ale înțelepților din Bizanț, care, se zice, ar fi fost tranșate doar de căderea Imperiului, erau cu duimul și în tânăra Federație Rusă, și aiurea. Iar deasupra tuturor se ridica statura masivă dar șovăielnică a președintelui Boris Elțin, care se plângea, neajutorat, în Colegiul Ministerului de Externe (tot în octombrie 1982) că Rusia suferă de "un sindrom imperial, dar invers". și explica: "Nu îndrăznim să vorbim de propriile noastre interese, de teamă că am putea fi acuzați de tentații imperiale, și aceasta chiar atunci când interesele noastre sunt în mod clar lezate. Noi batem cu pumnul în masă, dar nu ne aude nimeni", se tânguia liderul de la Kremlin, asemenea unui rege Lear slav, care a rămas lipsit și de împărăție, și de putere, și de faimă, și pe care l-au părăsit chiar și propriile fiice. Între timp, lucrurile s-au mai schimbat. În vara lui 2000, președintele Putin lansa noul concept de politică externă a Rusiei. Dar nu mai înainte de a explica noul context: "Evoluția relațiilor internaționale la începutul secolului XXI și consolidarea Rusiei ne-au determinat să revedem condițiile din jurul nostru și să revizuiim prioritățile politicii externe ruse în concordanță cu rolul întărit al țării în problemele internaționale". Rusia, adăuga Putin, va trebui să participe nu numai la înfăptuirea agendei mondiale, dar și la formularea ei. (Ce diferență față de un discurs din 1992 al ministrului de Externe Kozirev, care spunea că "pentru moment,

obiectivul nostru primordial este să ne constituim în stat și să intrăm în familia popoarelor civilizate - acesta este primul element al concepției noastre în materie de politică externă!").

Peste câțiva ani, fără să bată cu pumnul în masă degeaba, ca Elțin, dar cu binecunoscuta-i privire tăioasă, Putin avertiza, la Munchen, că Statele Unite s-au extins cam prea mult dincolo de granițele lor și că Rusia nu va putea rămâne pasivă în această situație. Iar peste un an, în vara lui 2008, succesorul său la Kremlin, Medvedev le spunea diplomaților ruși: "Să începem cu evaluarea inventarului moștenirii noastre, inclusiv actul final de la Helsinki și documentele majore ale interacțiunii Rusia-NATO".

Drept care, tot în Germania, dar la Berlin, în fața unei asistențe de sute de personalități politice și oameni de afaceri, președintele Medvedev lansa ideea unui nou pact paneuropean de securitate, care să înlocuiască Actul Final de la Helsinki, "Helsinki - 2", cum l-au numit ziariștii.

"E RUSIA ȚARĂ EUROPEANĂ SAU ASIATICĂ ?"

Temp de vreo șase luni, nici NATO, nici UE n-au dat vreun răspuns acestei propuneri. E drept că nici propunerea Kremlinului nu a fost, de la început, detaliată și nici prezentată oficial statelor interesate.

Se poate totuși spune, dincolo de detaliile concrete ale acestui construct, că noua idee a Moscovei taie, într-un fel, încâlcitul nod gordian al unor întrebări ce se tot pun de vreo două secole: e Rusia țară europeană sau asiatică, în ce-ar consta rolul ei în lume, cum trebuie să-și gestioneze Moscova relațiile cu celelalte mari centre de putere mondială. La asemenea întrebări, planul lui Medvedev (și Putin, desigur) nu dă răspunsuri neapărat filozofice, de mare teorie, ci avansează spre examinare, soluții pragmatice, concrete. Prin aceasta, Rusia dă semnalul clar că este hotărâtă să-și poziționeze precis rolul și misiunea în Europa și în lume. Rusia de azi, încă din timpul președinției lui Putin, nu mai pune preț pe "diplomația multilaterală" și pe organizații de tip NATO, UE, OSCE, ci pe abordarea bilaterală, cu fiecare stat, a relațiilor sale. De altfel, propunerea lui Medvedev nu se adresează, în bloc, instituțiilor menționate, ci statelor avute în vedere. Iar propunerea a și început să fie discutată de către liderii de la Moscova, în cadru bilateral, încă din vara-toamna lui 2008, cu președintele Italiei, premierul Spaniei, vicecancelarul Germaniei, președintele Franței (toți, după cum se vede, interlocutori din țări occidentale mai deschise în relația cu Rusia).

Totul general al acestor convorbiri de tatonare reciprocă, mai degrabă consultări preliminare, a fost unul favorabil, iar președintele Sarkozy al Franței s-a angajat chiar, în calitatea sa de președinte în exercițiu al Uniunii Europene, să convoace, la începutul lui 2009, o conferință paneuropeană la care să se discute și propunerea Rusiei, și ideile în materie ale statelor și instituțiilor europene și euroatlantice. Între timp, inițiativa Moscovei începe să se contureze. Premierul Putin (de această dată) a detaliat câteva din principiile conceptului lansat de președintele Medvedev. Statele vest-europene vor trebui să răspundă cumva inițiativei, cel târziu cu ocazia reuniunii de vârf UE-Rusia. Iar Statele Unite, după ce președintele Obama se va instala la Casa Albă și va studia inițiativa. Un prim impediment în calea planului Medvedev și inițiativei Sarkozy ar putea fi, însă, dacă părțile la negocieri vor fi state sau și grupări de state. Medvedev se adresează, cu propunerea sa statelor, nu alianțelor sau altor formule instituționale. Unii comentatori occidentali susțin însă că răspunsul Occidentului trebuie să fie unul colectiv, din partea NATO, a UE etc. Controversele de acest gen nu sunt noi în perioada postbelică. Să amintim doar, teribila ironie a istoriei, că și Ceaușescu se lupta ca diversele contacte și tratative Est-Vest să se desfășoare între state independente, pe picior de egalitate, în afara alianțelor politico-militare și indiferent de apartenența sau nu la asemenea grupări. În perioada războiului rece, acest lucru n-a fost posibil. Acum, când lumea s-a reconfigurat, disputa revine. Rusia nu mai are în jurul ei aliați de genul celor de care dispunea prin Tratatul de la Varșovia și CAER. Dar, cum spunea pe vremuri împărăteasa Ecaterina a II-a, "Rusia nu este o țară. Rusia este un univers". Un univers care, de la Ivan al IV-lea (cel Groaznic) și Petru cel Mare, își face simțită prezența și acțiunea pe imensele întinderi continentale euroasiatice și nu numai. Căci, dacă Statele Unite, ca parte a Actului Final de la Helsinki, este senator de drept în forurile general-europene, Rusia propune ca și China să fie cooptată în acest dialog, ceea ce - după unii - ar trebui să atragă și participarea Japoniei. Ar fi și aceasta o ipostază a globalizării. Lumea e în continuă prefacere. "Sfârșitul istoriei" e încă departe, mai are de așteptat.

DAMENI ȘI EI...

Dorinel Munteanu: "La pomul laudat nici mere nu face".

Cristi Chivu: "Echipa națională are nevoie de suportul suporterilor echipei naționale".

Claudiu Răducanu: "La bulanu' meu o să dau și gol dacă o să mă convoacă".

Gabi Boștină: "Nu știu câte goluri ar trebui să marcăm ca s-o eliminăm pe Betis. Cât mai multe ar fi suficiente".

Adi Ilie: "Dacă ar fi să scoatem primele 30 de minute, cred că am fi putut fi câștigători".

Marius Măldărășanu: "Este un meci de care pe care, dar nu este decisiv".

Rică Răducanu: "La examen mi-a căzut Comuna din Paris, dar le-am spus să-mi

schimbe subiectul, că nu prea le am cu geografia".

Adrian Mititelu: "Eugen Trică este un pișat de vacă uscat de vânt".

Mircea PETROMAN
Redactor sportiv al Trustului de Presă "Magazin"

Ipoteze inedite

SALBELE DE AUR ȘI ARGINT DE LA GÂTUL FETELOR DIN BANAT - SCURT ISTORIC

După schimbarea polilor geografici a-i pământului din America de Nord în Oceanul Înghețat, care a condus la creșterea nivelului apelor pe glob cu 120-150 m, prin Gibraltar s-a umplut Marea Mediterană (ce fusese mare închisă) cu apă mai proaspătă de aici prin Dardanele și Bosfor în la cul cu apă dulce Pontus Euxin (Primitoarea sau Ospitaliera), care devine Marea Neagră, iar delta fertilă dintre cele cinci brațe ale Dunării (pe care se practica o agricultură intensivă), a fost inundată, iar populația de aici a trebuit să migreze. O parte a populației a migrat prin nordul Mării Negre, ajungând, după cioniri cu mongolii și siberienii în insula Honshu din Japonia (traci cu ochi albaștri - aini, mai sunt 115 indivizi). Cei care au încercat prin India spre China, au lăsat ultimile oseminte după Tibet în China.

Cei mai mulți au coborât în Asia Mică, prin Lidia uinde au descoperit un aliaj de aur și argint numit Elctrum, din care au făcut lame de cuțit care nu rugineau și au încercat să le vândă la indieni pe vite în drumul lor către Sumer. Indienii au topit lamele de Electrum, le-au dat formă rotundă cu găuri, ca să poată fi legate fetelor la gât.

De aici salbele de aur și argint au ajuns în Sumer (Irakul și Kurdistanul de azi, în a căror limbă sunt peste 100 de cuvinte de origine română, iar din alte limbi maximom 5 cuvinte). Când au fost alungați din Sumer de popoarele Caspice, s-au întors în țara natală cu salbe cu tot și au încercat să facă agricultura pe Tisa (Tuscia-de la etrusci) și apoi în Italia pe Pad (civilizația etruscă din 12 orașe - stat, iar un agatârș (agă - conducător, târș - etrusc), a ajuns rege la Roma cu numele de Tarchinus, ajutat de soția sa care avea drepturi egale cu bărbații.

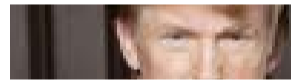
Dr. ec. Ștefan TARJOC
Timișoara

De râsul...

În diferite state americane, sînt legi și dispoziții absurde, ce consacră interdicții pe cît de caraghioase, pe atît de aberante. * Oklahoma - se interzice patronilor de bar să primească în local clienți, care vor să facă sex cu un zimbru; pe întreaga suprafață a statului e interzisă vînătoarea de balene (Oklahoma nici nu are ieșire la ocean); nimeni nu are voie să meargă pe stradă cu spatele, în timp ce mănîncă un hamburger. * Wisconsin - se interzice servirea în penitenciare a alimentelor ce imită untul; persoana conștientă că are o figură dezgustătoare, nu are voie să iasă ziua pe stradă; este ilegală trezirea din somn a unui pompier; în timpul înotului e interzis fluieratul sub apă. * New York - cine va sări de la ultimul etaj al unui zgîrîie-nori e pasibil de pedeapsa cu moartea; se interzice salutul punînd un deget la nas și fluturînd celelalte degete; nu e permis ca un tată să-și numească fiul homo sau poponar, spre a-l feri ulterior de un comportament; stropirea grădinii e permisă numai cînd furtunul e ținut în mîini. * Wyoming - se interzice fotografierea iepurilor în luna iunie; cetățenii nu au voie să-și ucidă vrăjmașii. * Kansas - e interzisă purtarea de albine în pălării; înainte de a traversa intersecția străzilor Douglas și Broadway, șoferii vor ieși din mașini și vor trage 3 focuri de pistol în aer.

Cele șapte principii ale unui învingător

„Nu te opri niciodată. Chiar dacă ai în fața ta un zid, trebuie să treci prin el!” cu acest motto, Donald Trump a reușit să strângă o avere râvnită de mulți. Numele său este unul dintre cele mai cunoscute brand-uri internaționale, Trump reușind să creeze un imperiu pe piața imobiliară. Afacerile lui au mers și în zona divertismentului de lux.

Născut pe 14 iulie 1946, Donald John Trump are rădăcini germane. Bunicii din partea tatălui erau imigranți germani stabiliți în Statele Unite în 1885. Donald a urmat de la 13 ani Academia Militară din New York.

Iată și cele șapte principii ale lui Donald Trump:

- Trebuie să fii inteligent de la naștere
- Trebuie să îți placă ce faci
- Nu renunța niciodată la ceva înainte să termini
- Cel mai important lucru este încrederea de sine
- Divide et impere - Dezbină și cucerește
- Trebuie să îți păstrezi calmul în orice situație
- Trebuie să fii un om loial.

Ștefan TOMOIAGĂ

Redactor-șef al revistei „Foaia Săcălăzului” din cadrul Trustului de Presă „Magazin”

DIN GÂNDIREA CELOR CARE NE CONDUC...

Varujan Vosganian (senator PNL): "Acolo am ajuns? Să luăm de pe poezi aripile de înger?"

Gigi Becali (europarlamentar): "Dacă vrem să comentăm ce avem să comentăm, putem să comentăm în trecut."

Mugur Isărescu (guvernator BNR): "La noi e . BNR nu e turcu'."

Mircea Diaconu (senator PNL): "Au țintit în pensiile mari și au lovit în pensiile mici."

Traian Băsescu (președintele României): "Adun debitul Prutului cu debitul Dunării și cu debitul actual al Siretului și nu îmi iese inundație."

Marioara MICULA

Redactor al revistei "Jurnal de Bara", din cadrul Trustului de Presă "Magazin"

Având în vedere caracteristica sistemului de transport de achiziție a titlurilor înainte efectuării prestației și faptul că responsabilitatea călătoriei frauduloase revine exclusiv călătorului, invităm utilizatorii rețelei RATT să-și procure din timp titlurile dorite. Aceștia pot achiziționa bilete și legitimații de o zi de la cele 16 puncte de vânzare din rețeaua RATT sau de la agenții colaboratori. Pentru a veni în sprijinul dumneavoastră vă prezentăm lista chioșcurilor RATT și orarul de funcționare, precum și lista adreselor și orarul punctelor de vânzare ale agenților colaboratori. Programul agenților economici poate fi vizualizat pe pagina www.ratt.ro

Pentru cei care doresc să nu mai aibă grija biletelor și să nu depindă de orarele de funcționare ale caselor de bilete îi invităm să aleagă cardul RATT care poate fi folosit ca și abonament (în tabelul de mai sus sunt incluse tipurile de abonamente și locația de unde se pot achiziționa) sau poate fi folosit ca și Portofel electronic. Acesta reprezintă numărul de călătorii ce se pot încărca pe card și care permite utilizatorului să le folosească pe orice tip de transport public: urban, expres sau metropolitan. Portofelul electronic este o facilitate a Cardului ACCES ce poate fi activată prin punctele de vânzare R.A.T.T., independent sau în paralel cu un alt titlu de călătorie. Portofelul electronic funcționează asemeni unei cartele telefonice reîncărcabile cu plata înainte. Portofelul electronic poate fi încărcat cu o sumă minimă de 8 lei din care se va achita contravaloarea unei călătorii în funcție de mijlocul de transport ales. Este o variantă sigură de a călători cu bilet chiar și în zilele de sâmbătă și duminică.

De ținut minte...

În viața căsnicilor, vasele cârpite nu țin, fiindcă în ele se gătește.
Jleana Vulpescu

Trebuie să existe cel puțin un prost în fiecare cuplu căsătorit.
Henry Fielding

E o ecuație mai complicată. Să spun dragoste, toleranță, înțelegere, iubire, spirit ludic? Sunt multe lucruri pentru care viața merită trăită și relațiile întreținute.
Horatiu Mălăe

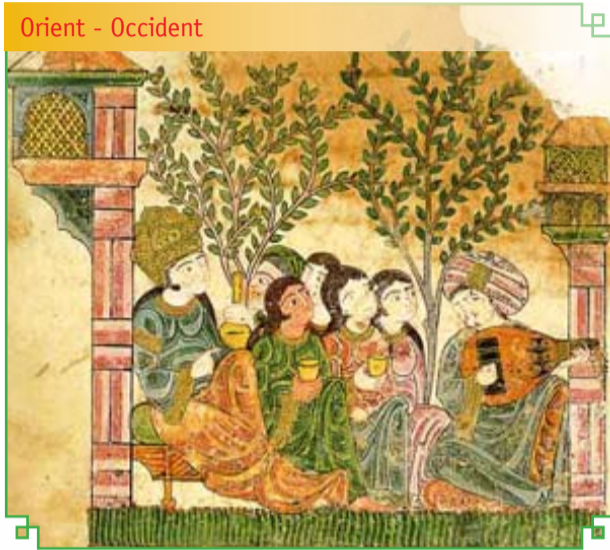
Nu vă căsătoriți cu actrițe pentru că ele sunt tot actrițe în pat.
Roberto Rossellini

Cristina MILOVAN

Redactor-responsabil pentru revista „Jurnal de Moldova Nouă” a Trustului de Presă „Magazin”

Renașterea Occidentului

Ganditorii europeni încep să se dezmeticească după socul de la 11 septembrie 2001 și să se dumirească în legătura cu erorile comise de propria civilizație în raport cu musulmanii imigrați în Occident și cu lumea islamică.

Cum stă Europa la capitolul creștinism, tradiție, respect față de propriile valori? Sub titlul "Renașterea Occidentului" ziarul conservator Die Presse, care apare la Viena, a publicat un instructiv eseu despre raportul dintre lumea islamică și Apus, semnat de Peter Stiegnitz, un autor austriac născut în Ungaria.

Cu o întârziere de un deceniu, gânditorii europeni încep, încetul cu încetul, să se dezmeticească după socul de la 11 septembrie 2001 și să se dumirească în legătura cu erorile comise de propria civilizație în raport cu musulmanii imigrați în Occident și cu lumea islamică în genere. Aceste erori tin, potrivit lui Peter Stiegnitz, de lipsa de respect pentru propriile valori.

CUM SE MANIFESTA EA?

Simplu: "Un dascăl elvețian crede că și-ar jigni elevii musulmani dacă le-ar permite celorlalți să vină la școală arborând pe tricouri crucea de pe drapelul confederației elvețiene. O societate aeriană britanică le interzice angajaților ei să-și arnece cruciulițe mici la gât, în schimb le permite indienilor să-și poarte turbanele. Cea mai mare organizație islamică din Suedia revindica introducerea de legi de stat speciale pentru musulmani. În Belgia, spre deosebire de credincioșii altor religii, musulmanii obțin cetățenia după doar trei ani de sedere în țară. Iată numai câteva exemple caracteristice, documentând obediența care marchează mentalitatea europeană, mentalitatea unei lumi lipsite de respect de sine și față de sine", scrie textual autorul eseului publicat de ziarul austriac Die Presse.

Autorul se ocupă și de mult invocatul dialog cu islamul, "propus de mai marii politici și spirituali occidentali" oarecum în lipsa de altceva, în măsura în care, "în fața pericolului reprezentat de un islamism tot mai extremist alternativele par a fi ori abandonarea totală a culturii apusene ori explozia de ură rasistă".

Originele Apusului

Dar ce este oare Occidentul? Inițial acest concept viza doar Europa "care se situează în vest, în direcția în care apune soarele", scrie Peter Stiegnitz, care-l evocă pe fostul președinte al Germaniei Federale, Theodor Heuss. "Conform lui Heuss, Occidentul, spre deosebire de Orient", s-ar fi întemeiat pe trei dealuri: pe Acropole, pe Capitoliu și pe Golgota. Concepția modernă le adaugă acestora Muntele Sion și muntii de cadavre ai revoluției franceze, astfel încât iudaismul și iluminismul completează sursele care alimentează Apusul, mai scrie, pe drept cuvânt, autorul.

Autor, care admite că Apusul nu este un monolit, ci "se hrănește din varii izvoare, din care două sunt culturile egipteană și mesopotamiană. În acest context se constată și una din diferențele majore dintre Occident și Orientul islamic. Fiindcă acesta din urmă ignora complet toate culturile asiatice precum budismul și hinduismul. Islamul se delimită net de culturile așa-zisilor necredincioși".

Coborând spre origini autorul evocă marile personalități și simboluri ale unui Occident unificat, primul fiind Carol cel Mare. La 800, împăratul francon a insistat să devină cezar roman. Al doilea simbol major, în acest context, ar fi fost, potrivit autorului, "Sfânta Impărație Romană a Natiunii Germane", după cum s-a numit în Evul Mediu teritoriul alcătuit dintr-o multitudine de landuri nu doar germane, ci, în fapt, "multietnice, un ținut prea puțin sfânt, roman, sau german". Aceasta entitate, scrie autorul, care "era o configurație stranie, intrucat n-avea capitală, iar seful ei era ales de șapte principii regionali și confirmat de Parlamentul Reichului, a intrupat ideea de Apus chiar și după ce s-a prăbușit sub loviturile imperialismului iluminist al lui Napoleon".

Occidentul în epoca modernă

Tradiția occidentală nu e totuna cu iluminismul, așa cum cred mulți. Peter Steignitz descrie diferențele majore dintre cele două sfere, sub raportul consecințelor lor. "Spre deosebire de miscarea burgheză a iluminismului, care a favorizat apariția statelor naționale și a dictaturilor, tradiția iudeo-creștină preferă ideea imperială a construcției supra-statale, pe care, chiar dacă n-o celebrăm, o avem azi intrupată sub forma Uniunii Europene".

Or, modul în care politicienii noștri laici-liberali l-au evacuat pe Dumnezeu din cetate, "eliminând din constituția europeană religia și mai cu seamă creștinismul constituie o încălcare stupidă și nedreaptă a tradițiilor noastre", reliefează scriitorul austriac.

"În urma acestei goliri de conținut a tradiției stăm în fața Islamului cu mainile goale, că niste copii care s-au dezis de proprii lor părinți. În umbra unui 'Război al Civilizațiilor' care reizbucnește periodic descoperim formula decisivă care descrie diferența dintre Orient și Occident: în timp ce Occidentul cultivă emanciparea fără de tradiție, Orientul se cantonează într-o tradiție lipsită de emancipare".

Ambele moduri și reversul lor sunt, potrivit autorului, periculoase. "Știința fără credință a Occidentului este o nerozie, așa cum credința fără știință a Orientului reprezintă o amenințare".

Vindicta pentru Adam și Eva

I-a izgonit Dumnezeu din Paradis pe primii oameni, după ce s-au infruptat din fructul oprit? Ei bine, "noi", scrie autorul, "i-am răzbutat pe Adam și pe Eva alungându-l pe Dumnezeu din biata noastră lume, devreme ce am declarat Uniunea Europeană drept un spațiu fără de Apus și fără de Religie".

Mai există oare vreun leac împotriva golului sufletesc pe care l-a iscat această evacuare? Reteta, potrivit lui Peter Stiegnitz, ar reprezenta-o "redescoperirea tradiției apusene".

Sursele tradiției apusene

În acest scop, autorul plonjează încă odată către începuturile spiritualității occidentale și detaliază pietrele de temelie ale culturii europene. "Cunoscute sunt cele 5 izvoare ale Occidentului: filosofia greacă, politica romană, religia evreiască, extinderea creștină a religiei și iluminismul".

Filosofia greacă a produs între altele "ideea dualismului (Socrate, Platon, Aristotel și Plotin) și cea a absolutului (arhetipul platonician). Tot ea a dat deschiderea spre umanism a lui Protagoras, pentru care omul era măsura tuturor lucrurilor, precum și învățătura lui Aristotel (în care rațiunea figurează ca virtute) mai releva autorul.

Autorul afirmă că "Roma, la rândul ei, a creat, prin violență și politică, nu doar primul imperiu european ci și baza artei și economiei".

De la filozofie și politică la religie

Alimentată de surse egiptene, religia evreiască, a devenit pilon al civilizației europene "prin integrarea conceptelor de Dumnezeu, istorie și credință", peste care s-ar fi

plasat, conform autorului, "legea lui Moise, a lui Isus și Pavel".

Abia în diaspora, în speta în exilul babilonean al popoului lui Israel, religia ar fi devenit liantul național evreiesc, e de părere Peter Stiegnitz. De origine evreiască, mai releva autorul, este și un alt element "natural și inseparabil al vieții occidentale și al întregii evoluții apusene, și-anume știința, cercetarea și practica publicării, care au izvorat toate din studiul Talmudului și redactarea comentariilor sale".

Ce rol joacă însă religia creștină? "Creștinismul", scrie autorul, "nu este o religie apuseană originală, ci doar continuarea și deschiderea universală a religiei evreiești. Adevăratul întemeietor al creștinismului n-a fost rabinul Iesua, ci un evreu asimilat de romani, pe nume Saul din Tarsus, care s-a rebotezat, devenind Pavel, apostolul neamurilor, și a re-etichetat în chip grandios învățătura lui Isus, transportând-o în lume. În absența creștinismului paulinian n-am putea vorbi azi de Apus".

Capitolul iluminist

La toate acestea se adaugă civilizația iluminismului, o "progenitură protestantă a lipsei de obediență (evanghelică) față de Papa", după cum afirmă autorul austriac. El trimite în context "nu atât la orele suplimentare de muncă ale calailor revoluției franceze" cât la carti și tipografi, precum și la Immanuel Kant și sfatul său, adresat omului, căruia filosof german din Königsberg i-a cerut "să se folosească de rațiune spre a se izbăvi de vina propriei debilități și imaturități mintale".

Immanuel Kant

Vorbind despre "nepotii lui Martin Luther, care au continuat tradiția evreiască, grație gândirii lor libere, la adapost de coercența bisericii, s-a pregătit terenul democrației, laicismului și prosperității actuale", mai aflăm din eseul lui Stiegnitz. Potrivit căruia, marea civilizație iluministă "a înflorit pe spinarea suferințelor franceze și a ideilor de referință ale culturii germane".

Învățați... securitate

Trimitând la "învățați istoria, d-le reporter", o faimoasă vorbă a fostului cancelar austriac Bruno Kreisky, cerând unui gazetar să se informeze cu privire la trecut, autorul evocă necesitatea cunoașterii propriilor rădăcini și poziții culturale dacă dorim, în Apus, să ne bucurăm de siguranță.

"Învățați... securitate", ne recomandă el. Citim în continuare: "Un prieten musulman m-a întrebat la un moment dat cum de e posibil să vrem să ni se ia în serios religia și cultura, dacă noi înșine refuzăm să le luăm în serios? Avea dreptate. Într-adevăr, cum să le cerem imigrantilor să accepte cultura noastră apuseană, dacă noi înșine n-o cunoaștem?"

"Noi", a adăugat prietenul musulman al autorului, "ne străduim să respectăm legile Coranului". Respectul nu e însă o stradă cu sens unic. Am dori și noi să vă respectăm cultura, dar nu o vedem, nu mai pare a fi prezentă, iar libertatea voastră socială și sexuală izvorată din iluminism, ni se pare a fi prea puțin".

Dunărea la poarta Banatului

Majoritatea românilor au auzit de localitatea bănăţeană Baziaş, pe unde Dunărea pătrunde în ţară. Pe deasupra, cel puţin bănăţenii cunosc faptul că tot de acolo pleca prima cale ferată de pe actualul teritoriu al României, care lega Baziaşul de Oraviţa. Localitatea este importantă şi pentru sârbi, deoarece acolo se află o veche mănăstire a acestora, întemeiată după tradiţie de însuşi Sfântul Sava. Iată deci câte elemente se îmbină, mai mult decât suficiente pentru a da o mare importanţă aceluia loc. Şi cu toate acestea, pare greu de crezut, însă Baziaşul este pe cale de dispariţie, iar din gloria sa de odinioară nu a mai rămas decât amintirea. Cum s-a putut ajunge în situaţia aceasta?

Până către sfârşitul secolului al XIX-lea, Baziaşul a cunoscut o dezvoltare promiţătoare. Întemeierea sa a fost legată de ridicarea, încă din perioada medievală, a mănăstirii ortodoxe sârbeşti, în jurul căreia a fost edificată treptat o mică aşezare. O lungă perioadă însă ea a avut de suferit din cauza deselor invazii turceşti, soldate cu distrugerii şi cu alungarea populaţiei mai departe de Dunăre. Asemenea situaţii s-au produs chiar şi după instaurarea stăpânirii austriece din 1718. De pildă, în timpul războiului austro-turc din 1738, mănăstirea a fost din nou incendiată de turci.

În faţa mănăstirii sârbeşti

În 1772, mănăstirile Baziaş şi Cusici au fost afiliate mănăstirii Zlatiţa, iar pământul lor a fost cedat Regimentului 2 sârbo-român din cadrul Confiniului de Graniţă. Locuitorii din zonă erau şi ei înrolaţi în acest regiment. Cu aceasta situaţia s-a mai normalizat, iar Baziaşul şi-a putut începe evoluţia ascendentă de aproximativ un secol. Din 1795 el devenea port la Dunăre, însă instalaţii portuare moderne se vor construi abia în 1854. Din 1846 începea şi edificarea primei căi ferate din Banat şi din România actuală, care utiliza şină fabricată la Reşiţa. Întrerupte în timpul revoluţiei din 1848-1849, lucrările au fost finalizate în anii următori, astfel încât la 1 noiembrie 1856 din Baziaş pornea primul tren în direcţia Oraviţa. Ulterior el avea să fie legat prin altă linie care trecea prin Iasenova şi Timişoara, cu Budapesta şi cu Europa centrală.

După portul modern şi gara impunătoare, Baziaşul a mai fost dotat în 1860 cu un oficiu vamal, mutat acolo de la Palanca, cu un hotel şi un restaurant. Primul conducător al oficiului a fost Iosif Brandstetter, care era în acelaşi timp şi proprietarul hotelului şi cel care ţinea în chirie restaurantul situat în apropierea mănăstirii. În 1880, când s-a înregistrat şi numărul maxim de locuitori (516), funcţionau acolo hotelul şi un cazinou. De numele Baziaşului este legată şi sosirea principelui Carol de Hohenzollern în România, la 10 mai 1866, când a fost încoronat ca urmaş al lui Cuza. Mica aşezare bănăţeană a constituit o importantă etapă în drumul acestuia către noua sa patrie.

Principele Carol participase, ca ofiţer, la războiul din 1864 pe care Prusia îl purtase împotriva Danemarcei. În acel război, cancelarul Bismarck solicitase şi intervenţia Austriei, deşi în realitate armatele sale s-ar fi putut descurca fără mari probleme împotriva unui adversar destul de slab. Însă Bismarck îşi dorea să cu-

noască puterea reală a armatei austriece, cu care intenţiona să se confrunte în scurt timp. Şi într-adevăr, după numai doi ani, prusacii zdrobeau Austria în războiul de şapte săptămâni şi o excludeau din Confederaţia Germană.

Tocmai în toiul acestui conflict s-a produs solicitarea din parte României ca principele Carol să urce pe tronul ţării. Ca ofiţer în armata germană, acesta întâmpina mari riscuri în a străbate Imperiul austriac în plin război, putând fi arestat şi executat ca spion inamic. Din aceste motive, el a pătruns în Austria deghizat şi cu paşaport cu nume fals, venind din Elveţia. Schimbând trenurile la Budapesta, a întâlnit într-un restaurant câţiva ofiţeri austrieci, cu care se cunoştea din timpul războiului comun împotriva Danemarcei din urmă cu doi ani. Suspansul a fost foarte mare, dar deghizarea şi-a făcut efectul şi Carol nu a fost recunoscut. Apoi a continuat călătoria cu alt tren până la Baziaş, unde a ajuns la 6 mai (pe stil vechi) 1866. Vaporul către România urma să plece însă abia a doua zi, interval pe care principele l-a petrecut la hotelul lui Brandstetter şi vizitând mica aşezare cu frumoasele sale împrejurimi. În scurt timp acolo a sosit, venind de la Paris şi tot sub nume fals, şi prim-ministrul român Ion C. Brătianu, însă cei doi se prefăceau că nu se cunosc, din motivul amintit mai sus. La 7 mai ambii s-au îmbarcat în portul Baziaş, dar abia când au ajuns la Turnu Severin, Brătianu l-a putut saluta pe Carol ca noul principe al României.

De-a lungul timpului, Baziaşul şi hotelul său s-au bucurat şi de vizitele altor personalităţi din epocă. Încă de la sfârşitul secolului al XVIII-lea el fusese vizitat de împăratul austriac Iosif II, care, rămânând impresionat de importanţa locului, a hotărât ridicarea acolo a primului port şi prin aceasta începutul ascensiunii ulterioare a Baziaşului. Alt împărat austriac, Franz Iosif, a trecut de două ori prin localitate, în 1862 şi 1869, ultima oară în drum către inaugurarea Canalului de Suez, ca şi împărăteasa Elisabeta sau împăratul Germaniei Wilhelm II de Hohenzollern (acesta din urmă în 1916). După cum ne-a semnalat foarte bine Daniel Onaca, tot pe acolo a călătorit şi marele scriitor danez Hans Christian Andersen, în drumul său de pe Dunăre către Viena. Poetul Mihai Eminescu a trecut prin Baziaş împreună cu trupa de teatru a lui Pascali la 21 august 1868, în încheierea unui turneu prin Transilvania şi Banat, după ce jucaseră în zilele precedente la Oraviţa. (George Călinescu, Viaţa lui Mihai Eminescu, Bucureşti, 1986, p. 108.) Iar în 1924, tot la Baziaş s-a născut, într-o familie româno-maghiară, scriitorul Petru Dumitriu.

Fostul hotel austriac din Baziaş

Dintotdeauna, pe lângă mănăstirea din localitate a funcţionat şi o şcoală. Şcoala comunală a fost înfiinţată în anul 1862, devenind şcoală de stat în 1874. Peste exact un secol, în 1973, ea era desfiinţată din cauza lipsei elevilor. Chiar dacă în 1884 au fost începute şi lucrările la şoseaua Baziaş - Moldova Veche, totuşi semnele unei decăderi premature a aşezării începeau să se facă simţite. În 1880 Dunărea s-a revărsat, producând mari pagube localităţii, portului şi căii ferate, în

urma cărora mulţi locuitori au plecat la Orşova. În acelaşi timp, pentru Baziaş începeau să apară concurenţi periculoşi, datorită cărora el avea să îşi piardă încet dar sigur din importanţa de până atunci: a fost construită linia de cale ferată Timişoara-Orşova şi în 1897 a fost ridicat portul de la Moldova Veche.

Loviturile de graţie s-au produs pentru aşezare în 1919, când în vecinătatea ei a fost trasată noua frontieră dintre România şi Iugoslavia, şi mai ales în 1948, când aceasta a fost complet închisă în urma izbucnirii conflictului dintre Stalin şi Tito. Calea ferată către Oraviţa şi către Timişoara nu mai putea fi utilizată, întrucât trecea şi prin teritoriul iugoslav, astfel că din ea nu a mai rămas nimic de-a lungul timpului. A dispărut şi marea clădire a gării, din vechiul hotel austriac au mai rămas doar nişte ziduri printre care cresc tufe, iar populaţia Baziaşului mai număra în 2002 numai 69 de locuitori.

În faţa fostului hotel austriac din Baziaş

Şi în timpul celui de-al doilea război mondial, localitatea a fost grav afectată de luptele care s-au purtat în zonă. La 6 septembrie 1944, în confruntările cu armata germană au fost ucişi şeful vămii din Baziaş, şase soldaţi de infanterie şi un elev sergent.

În 28-29 august 2010, când am vizitat această localitate, am mai putut constata următoarele: se mai află în ruine vechiul turn de apă al gării şi pe alocuri mai poate fi recunoscut terasamentul căii ferate, ca şi drumul care ducea către hotel. Cele două scări din marmură roşie ale hotelului sunt folosite acum de un restaurant privat, care se află exact pe fundaţia vechii gări. Alte scări, care făceau legătura între gară şi port, coboară acum în apele Dunării, ca urmare a înălţării nivelului acesteia datorită construirii barajului de la Porţile de Fier. Din acelaşi motiv, pe lângă vechiul port scufundat sub ape, este parţial inundată şi suprafaţa celor trei linii ferate de odinioară, iar depoul de locomotive aferent a dispărut complet. Acum mănăstirea şi clădirea fostei şcoli au fost restaurate prin grija sârbilor, însă mănăstirea nu are din păcate niciun slujitor. Încep să apară câteva pensiuni pe înălţimile din preajmă, dar deocamdată majoritatea turiştilor şi a pescarilor amatori din zonă sunt nevoiţi să doarmă în corturi sau rulote din lipsa spaţiilor de cazare. Totul la poalele zidurilor parcă ironice ale impunătorului hotel care a fost distrus de-a lungul timpului fără a mai fi refăcut vreodată.

Probabil că dacă Baziaşul şi-ar fi continuat evoluţia din perioada 1790-1890, ar fi fost astăzi un important centru economic şi comercial cu peste 100.000 de locuitori. Prin concursul nefavorabil de împrejurări care l-a lovit, a ajuns acum să fie un cătun cu câteva case şi câteva zeci de locuitori. Mărirea şi decăderea acestei aşezări dunărene din Banat ne pot îndemna la nostalgie şi reflecţie.

Toate aceste relatări au fost posibile numai datorită ajutorului dat de Gheorghe Popoviciu, căruia îi mulţumim încă o dată.

Vă mulţumesc

Mircea RUSNAC